

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 144/07
14.02.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Миланом Комленовићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "АА", чији је пуномоћник адвокат АБ, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионалног центра Београд број 7311-284/2007 од 16.07.2007. године, у предмету принудне наплате, у нејавној седници већа одржаној дана 14.02.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем донетим у смислу члана 154. Закона о пореском поступку и пореској администрацији одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Пореске управе - Филијале ЦЦ број 433-28-16/06 од 14.04.2006. године, а раније решење Пореске управе - Регионалног центра Београд под истим бројем од 20.11.2006. године замењено овим решењем, на које је поднеском од 23.10.2007. године подносилац тужбе проширио тужбу. Решењем првостепеног орган Пореске управе - ЦЦ од 14.04.2006. године тужиоцу је одређена принудна наплата новчане казне за прекршај у износу од 90.000,00 динара на име једнократне таксе од 5% за принудна наплата износ од 4.500,00 динара, као и трошкова прекршајног поступку у износу од 800,00 динара.

У поднетој тужби тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи де је приликом доношења побијаног решења тужени орган погрешно применио одредбу члана 114. став 2. и став 6. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, као и члана 2. наведеног закона. Одредбом члана 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији регулисано је да се одредбе тог закона примењују и на новчане казне, камате по основу доспелог а неплаћеног пореза, трошкове поступка принудне наплате пореза и трошкове прекршајног поступка - споредна пореска давања, а иста није била на правној снази у моменту правоснажности и извршности решења о прекршају које је, што је неспорно, постала правоснажна 24.12.2004. године, јер су измене и допуне закона извршене у 2005. години, па је код таквог стања према одредби члана 70. Закона о прекршајима у конкретном случају наступила застарелост извршења новчане казне, па тужилац стога прелаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење као незаконито а поступак принудне наплате по решењу Министарства финансија, Пореске управе - Филијале ЦЦ број 433-31-19/06 од 14.04.2006. године обустави.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Из списка предмета и оспореног решења се види да је исто донето у смислу члана 154. став 1. и 2. и члана 160. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, а након покретања управног спора код Врховног суда Србије по тужби тужиоца против решења туженог од 20.11.2006. године и да је исто замењено новодонетим решењем број 7311-284-2007 од 16.07.2007. године. На оспорено новодонето решење од 16.07.2007. године, а којим је тужени орган отклонио формалне недостатке ранијег решења у вези означеног овлашћеног лица за потпис и доношење решења и одбио тужиоцеву жалбу, тужилац је поднеском достављеним овом суду, примљеним 23.10.2007. године, проширио своју тужбу на нови управни акт и остао у целости код навода раније тужбе.

Из образложења оспореног решења се види да је тужени орган одбио жалбу тужиоца налазећи да је првостепени орган на основу члана 77. и члана 83. Закона о пореском поступку и пореској администрацији жалиоцу, овде тужиоцу, правилно одредио принудну наплату доспеле обавезе новчане казне за прекршај као и трошкове принудне наплате и трошкове поступка. Ово стога што је увидом у списе предмета утврдио да је Градски судија за прекршаје града Београда се обратио Пореској управи - Филијали ЦЦ дана 20.01.2006. године са захтевом 79 УП 148022/03, за наплату новчане казне тужиоцу у износу од 90.000,00 динара као и трошкове поступка у износу од 800,00 динара а у смислу члана 313. Закона о прекршајима по правоснажном решењу VIII VP број 79-VK-148022/03 од 22.09.2004. године што

Закон о прекршајима, по правоснажном решењу Уп. број 79-УК-148022/03 од 22.09.2004. године, што се види из клаузуле правоснажности по којој је решење правоснажно дана 23.12.2004. године. Како је одредбом члана 114. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02...55/04...61/05 и 85/05) прописано да право Пореске управе на наплату пореза и споредних пореских давања застарева за пет година од дана када је застарелост почела да тече, а ставом 6. истог члана предвиђено да застарелост права на наплату пореза и споредних пореских давања почиње да тече од првог дана наредне године од године у којој је утврђен порез односно пореско давање, док је одредбом члана 2. наведеног закона регулисано да се одредбе овог закона примењују и на новчане казне, камате по основу доспелог а неплаћеног пореза, трошкове поступка принудне наплате пореза и трошкове поступка принудне наплате пореза и трошкове прекршајног поступка - споредна пореска давања, тужени орган је имајући у виду напред изнето оценио да је неоснован навод из жалбе тужиоца да је у конкретном случају наступила апсолутна застарелост у смислу одредбе члана 70. Закона о прекршајима, обзиром да није прошао законски рок од пет година од дана када је застарелост почела да тече.

Правилно је по налажењу Врховног суда тужени орган оспореним решењем одбио жалбу тужиоца као неосновану и за донету одлуку дао у образложењу тог решења ваљане и на закону засноване разлоге које прихвата и суд. Наиме, неспорно је у поступку утврђено да је решење Градског судије за прекршаје VIII Уп број 79-УК-148022/03 од 22.09.2004. године постало правоснажно дана 23.12.2004. године, да по наведеном решењу тужилац није платио изречену новчану казну и трошкове поступка те да је градски судија за прекршаје Пореској управи - Филијали Чукарица 22.02.2006. године достави, а пре истека две године од правоснажности решења, предлог за извршење принудне наплате и да је наведени порески орган донео првостепено решење 14.04.2006. године, те да стога није наступила застарелост извршења новчане казне, јер по донетом решењу о принудном извршењу застарелост права на наплату пореза и спорних пореских давања наступа за пет година од дана када је застарелост почела да тече у смислу одредбе члана 114. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Одредбе члана 114. ст. 2. и ст. 6. као и члана 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02...55/04...61/05 и 85/05) биле су на снази у време када је решење Градског судије за прекршаје у Београду VIII Уп. број 79-УК-148022/03 од 22.09.2004. године постало правоснажно дана 23.12.2004. године, као и у време доношења решења о одређивању принудне наплате од стране првостепеног органа - Пореске управе - Филијале Чукарица од 14.04.2006. године, па је стога навод тужиоца да су цитиране одредбе примењене погрешно, одбијен као неоснован.

За донету одлуку тужени орган је у образложењу оспореног решења дао ваљане разлоге које као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Из напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96) одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 14.02.2008. године, У. 144/07

Записничар, Председник већа-судија,

Милан Комленовић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС